

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 351/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného RIBÁR & PARTNERS, s. r. o., Halenárska 18A, Trnava, IČO 53 191 030, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5To/111/2017-652 z 22. februára 2018 a postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 68/2021 z 10. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ľudských právach a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi a uzneseniami všeobecných súdov v trestnom konaní. Navrhuje uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania a uznesenie krajského súdu o zamietnutí jeho odvolania zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Od oboch súdov spoločne a nerozdielne sťažovateľ žiada primerané finančné zadostučinenie 10 000 eur.

II.

2. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu z 12. júla 2017 uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že v podvečer 23. januára 2015 v pivničných priestoroch bytového domu opakovane fyzicky zaútočil na poškodeného s úmyslom vytrhnúť mu z ruky fotoaparát a po tom, ako sa mu to podarilo, ušiel do svojho bytu na poschodí bytového domu, čím poškodenému spôsobil ujmu na zdraví s dobou liečenia 21 dní a škodu 50 eur. Vzhľadom na to, že skorším rozsudkom v inej trestnej veci mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody devätnásť rokov za prečin výtržníctva a obzvlášť závažný zločin vraždy, bol tento skorší

trest okresným súdom zrušený a sťažovateľovi bol uložený súhrnný trest odňatia slobody na dvadsaťjeden rokov.

3. Okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom sťažovateľa, poškodeného, priateľky poškodeného, bývalej priateľky sťažovateľa, obyvateľa bytového domu, znalca so súhlasom prokurátora a sťažovateľa prečítaním výpovedí ostatných svedkov a oboznámením listinných dôkazov, na základe ktorého dospel k záveru, že skutok tak, ako je popísaný v obžalobe, sa stal a že ho spáchal sťažovateľ. Skutok potvrdzovala predovšetkým výpoveď poškodeného, vo vzťahu ku ktorej okresný súd zdôraznil hlboko rozvrátené susedské vzťahy medzi poškodeným a sťažovateľom, čo malo byť podľa sťažovateľa dôvodom vykonštruovania zo strany poškodeného. Sťažovateľ nespochybňoval, že s poškodeným mal konflikt, pri ktorom mu vzal jeho fotoaparát. Tvrdeniam sťažovateľa o tom, že jeho konflikt s poškodeným bol len verbálny a že pri odoberaní fotoaparátu sa poškodeného ani nedotkol, lebo mu ho zvesil z krku počas pádu, ktorý si sám zavinil, neuveril a považoval ich za účelové v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti. O fyzických útokoch sťažovateľa na poškodeného a násilnom vytrhnutí fotoaparátu svedčili závery znaleckého posudku, v ktorom boli zdokumentované zranenia poškodeného. Za nerelevantnú považoval okresný súd námietku sťažovateľa, že poškodenému nespôsobil tie zranenia, ktoré neboli zaznamenané už v prvotných lekárskejších správach, a to pre konštatovanie znalca o neviditeľnosti niektorých druhov zranení bezprostredne po útoku. Verziu poškodeného o násilnom konflikte potvrdzovali aj výpovede svedkov, z ktorých vyplynulo, že na mieste činu ostali po poškodenom zbytky jeho odevu a že bol sprevádzaný nadmerným hlukom a kričaním o pomoc. O veľkom strachu poškodeného zo sťažovateľa vyvolaného fyzickým útokom, do ktorého vygradovali ich predchádzajúce nehody, svedčal aj fakt, že na druhý deň po útoku sa poškodený z bytu odsťahoval až do času, kým sťažovateľ nebol na jeseň 2015 vzatý do väzby. Okresný súd výpovediam bývalej priateľky sťažovateľa neuveril, pretože jej tvrdenia boli vnútorne rozporné, pričom konkretizoval, v čom jednotlivé rozpory spočívali. Jej výpoveď považoval za tendenčnú s cieľom nepoškodiť sťažovateľovi, ba dokonca o niektorých okolnostiach nevytvrdila ani v zhode so sťažovateľom. Sťažovateľovi uveril len v časti, že sa zmocnil fotoaparátu preto, lebo sa domnieval, že poškodený jeho a jeho rodinu fotografuje a chcel tieto fotky vymazať. Absenciu zisťného motívu lúpeže okresný súd zohľadnil pri výmere trestu.

4. Pri uložení trestu okresný súd postupoval podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona a uložil mu súhrnný trest v sadzbe za obzvlášť závažný zločin vraždy, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí pätnásť až dvadsať rokov, pričom hornú hranicu tejto trestnej sadzby zvýšil o jednu tretinu, rešpektujúc maximálnu výmeru trestu odňatia slobody, a teda ukladal sťažovateľovi trest odňatia slobody v rozmedzí od pätnásť do dvadsaťpäť rokov.

5. Sťažovateľ v odvolaní proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu namietal jeho skutkové závery, keď zdôraznil, že rozhodujúce bolo, či poškodenému odobral fotoaparát s použitím násillia. Podľa sťažovateľa okresný súd nesprávne vyhodnotil, že fyzicky útočil na poškodeného, a jeho výpoveď označil ako fabulácie, ktoré mali byť vyvrátené výpoveďou jedinej priamej svedkyne, jeho bývalej priateľky, ktorá nemala motiváciu vypovedať tendenčne. Poukazoval na to, že rozhodnutie o vine je založené výlučne na výpovedi poškodeného bez toho, aby okresný súd dostatočne preveroval hodnovernosť tejto rozpornej a s inými dôkazmi nekorešpondujúcej výpovede. Uviedol, že poškodený klamal aj v tom, že mu fotoaparát nevrátil, keď si následne musel nejakým spôsobom vyhotoviť fotodokumentáciu svojich zranení. Ďalej na to, že ak by motiváciou jeho konania malo

byť násilie, tak by poškodenému nespôsobil len zranenia slabej intenzity, a že pri svojich majetkových pomeroch sa nepotreboval zmocniť fotoaparátu takej nízkej hodnoty. Tiež poukázal na tú časť výpovede svedka, obyvateľa bytového domu, podľa ktorej na poškodenom nevidel žiadne zranenia po konflikte a ktorú okresný súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil. Za priečiace sa logike považoval aj konanie poškodeného, ktorý po fyzickom útoku nepožiadala o pomoc svedka, ale čakal až na príchod svojej priateľky. Sťažovateľ spochybnil uloženie zvýšeného súhrnného trestu. Podľa sťažovateľa okresný súd mal trestné stíhanie pre prejednávany skutok zastaviť. Sťažovateľ tiež navrhoval vypočuť obyvateľky bytového domu, ktoré mali potvrdiť, že okrem poškodeného s inými nemal žiadne nehody.

6. Krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením odvolanie sťažovateľa zamietol. Preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov o vine a treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a skonštatoval, že okresný súd v odôvodnení rozsudku jasne a zrozumiteľne vyložil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou sťažovateľa. Rovnako správne postupoval okresný súd aj pri úvahách o treste, keď sťažovateľovi uložil trest, ktorý zodpovedá zásadám pre ukladanie trestu.

7. Dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu o zamietnutí jeho odvolania najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol pre neexistenciu dovolacích dôvodov. Sťažovateľ v dovolaní namietal porušenie jeho práva na obhajobu nedostatočným odôvodnením rozhodnutí a nevykonaním rozhodujúcich dôkazov, keď súdy nevypočuli ním navrhnutých svedkov, čo mohlo mať pre rozhodnutie vo veci podstatný význam a odmietnutie vykonania týchto dôkazov neodôvodnili. Za jediný dôkaz považovali len výpoveď poškodeného, ktorá však nebola overená žiadnymi ďalšími dôkazmi. Súdom vytkol nevysporiadanie sa s jeho argumentáciou o konaní v nutnej obrane, keď tú skutočnosť nezohľadnili ani ako poľahčujúcu okolnosť, keďže sa skutku dopustil len v dôsledku neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv poškodeným. Podľa sťažovateľa mala byť aplikovaná zásada v pochybnostiach v prospech obvineného. Namietal aj nesprávne právne posúdenie, keďže skutkové zistenia tak, ako ich ustálili súdy, nevykazujú všetky zákonom určené znaky trestného činu lúpeže. Poukazoval aj na uloženie trestu mimo zákonom ustanovenú trestnú sadzbu, keď dvojročný trest za lúpež sa mu javí ako neprimerane prísny.

III.

8. Sťažovateľ namieta nevykonanie ním navrhnutých dôkazov, konkrétne výsluchov troch svedkov, ktoré bolo podľa neho súdmi odmietnuté bez odôvodnenia. Preto je rozhodnutie o vine založené iba na jedinom priamom dôkaze, ktorým bola výpoveď poškodeného s tým, že ostatným priamym dôkazom, jeho výpovedi a výpovedi jeho bývalej priateľky súdy bez logického zdôvodnenia neuverili. V tejto súvislosti namieta porušenie zásady v pochybnostiach v prospech páchatel'a a princípu prezumpcie neviny. V kontexte zásady hodnotenia dôkazov je preukázanie jeho viny založené na viere súdu v pravdivosť dôkazu, a nie na výpovednej hodnote jednotlivých dôkazov.

9. Najvyššiemu súdu vytýka, že len stroho a formálne zdôvodnil, že sťažovateľom navrhované a okresným a krajským súdom nevykonané dôkazy neboli pre rozhodnutie vo veci podstatné. Odmietnuté dôkazy boli spôsobilé preukázať, že skutok spáchal len z dôvodu zásahu do jeho osobnostných práv, ktorý sa len snažil odvrátiť. Jeho právo na obhajobu malo byť porušené nedostatočným odôvodnením rozhodnutí, pretože neobsahujú myšlienkové pochody, ktoré by zdôvodňovali spáchanie skutku a jeho vinu.

10. Sťažovateľ namieta aj nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí sčasti výšky uloženého trestu, keďže konštatovanie súdov, že pri výmere súhrnného trestu aplikovali absorpčnú zásadu, je len formálne a trest odňatia slobody na dvadsaťjeden rokov je výsledkom sčítacej zásady, ktorá je neprípustná. Upozorňuje aj na nezohľadnenie poľahčujúcich okolností, ktoré podľa jeho názoru prevažovali, a preto mala byť znížená horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, pričom neaplikovanie daného postupu súdy nedostatočne odôvodnili.

IV.

11. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou (III. ÚS 391/09). Ústavný súd preskúmava len to, či zákony neboli vyložené spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplné odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 88/07). Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 2867/14, bod 119).

12. Ústavná sťažnosť je v podstate identická ako odvolacia a dovolacia argumentácia sťažovateľa. Úlohou ústavného súdu pri posudzovaní namietaného uznesenia najvyššieho súdu nebolo preskúmať správnosť právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s dovolacími dôvodmi sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či výklad právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu, a teda či je uznesenie najvyššieho súdu ústavne akceptovateľné.

13. Dovolaciu námietku o nezdôvodnení vykonania sťažovateľom navrhnutých dôkazov najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú. Zdôraznil, že výsluchy navrhnutých svedkov neboli pre posúdenie veci podstatné, pretože sa týkali okolností, ktoré už boli zistené inými vykonanými dôkazmi, čo ilustruje aj fakt, že sťažovateľ predniesol tieto návrhy až v rámci jedného z viacerých doplnení odôvodnenia odvolania. Krajský súd nepovažoval za potrebné ich vykonať, keď sa okresný súd dostatočným spôsobom vysporiadal s možnou motiváciou poškodeného klamať práve z dôvodu opakovaných konfliktov so sťažovateľom.

14. Najvyšší súd sa zaoberal aj dovolacou námietkou o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí okresného a krajského súdu kvôli absentujúcemu hodnoteniu vzájomne si odporujúcich dôkazov. Vzhľadom na to, že z podaného dovolania nevyplývalo, ktoré dôkazy mali svedčať nevine sťažovateľa a s ktorými sa súdy nevysporiadali, domnieval sa, že malo ísť o výpovede sťažovateľa a jeho bývalej priateľky. Poukázal na konkrétne časti odôvodnení, kde súdy zdôvodnili, prečo vychádzali z verzie poškodeného, a, naopak, prečo nie z výpovede bývalej priateľky sťažovateľa. Z uvedeného potom vyplýva, že najvyšší súd sa v rámci dovolacieho prieskumu zaoberal námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí v časti vyhodnotenia skutkových záverov vyodených z vykonaných dôkazov.

15. Takisto sa najvyšší súd vyjadril aj k sťažovateľovmu tvrdeniu o tom, že mal skutok spáchať konaním v nutnej obrane, čo vylučuje jeho protiprávnosť. K tomu uviedol, že pokiaľ mala táto okolnosť spočívať v neoprávnenom vyhotovovaní obrazových záznamov sťažovateľa, tak z jeho výpovedí vyplynulo, že k tomuto eventuálnemu konaniu poškodeného malo dôjsť ešte pred jeho fyzickou inzultáciou. A teda obrana sťažovateľa nesmerovala k odvracaniu priamo hroziaceho alebo trvajúceho útoku a aj zranenia, ktoré pri nej poškodený utrpel, svedčia o jej celkom zjavnej neprimeranosti, čo bezpochyby vylučuje konanie podľa § 25 Trestného zákona.

16. K námietke o prísnosti uloženého súhrnného trestu najvyšší súd konštatoval, že otázka primeranosti trestu sama osebe nie je zákonným dovolacím dôvodom. Sťažovateľovi nebol uložený trest podľa sčítacej zásady, ale z odôvodnení rozhodnutí vyplýva, že súdy postupovali správne, ak mu uložili trest v zmysle asperačnej zásady presne tak, ako to predpokladá § 41 ods. 2 v spojení s § 42 ods. 1 Trestného zákona. K nezohľadneniu poľahčujúcich okolností uviedol, že pri ukladaní súhrnného trestu podľa zásad o úhrnnom treste, aplikujúc asperačnú zásadu, je možné prihliadnuť a vychádzať len z tých poľahčujúcich a pritŕažujúcich okolností, ktoré sa viažu na najprísnejší trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody sa zvyšuje o jednu tretinu. Nad rámec toho najvyšší súd objasnil, prečo sťažovateľom predostreté okolnosti nemožno subsumovať pod poľahčujúce okolnosti. K nevyjadreniu násillia a úmyslu zmocniť sa cudzej veci v skutkovej vete najvyšší súd uviedol, že na naplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže nič nemení, ak sťažovateľ pojal úmysel zmocniť sa fotoaparátu poškodeného až v priebehu skôr trvajúceho fyzického útoku. Takisto sa vyjadril k dovolacej námietke, že nebolo úmyslom sťažovateľa si poškodeného fotoaparát privlastniť, keď konštatoval, že o zmocnenie sa cudzej veci nejde len vtedy, ak ju páchatel' napadnutému sám odníme, ale aj vtedy, ak mu ju napadnutý pod vplyvom násillia sám vydá. Pritom nie je rozhodujúce, ako s ňou páchatel' naloží alebo chce naložiť.

17. Najvyšší súd sa vysporiadal so všetkými sťažovateľom namietanými skutočnosťami subsumovanými pod zákonom označené dovolacie dôvody, na základe čoho potom dospel k ústavne udržateľnému záveru o neexistencii relevantných dovolacích dôvodov.

18. Najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľova dovolacia námietka údajnej nesprávnej aplikácie zásady v pochybnostiach v prospech páchatel'a sa dotýka fázy hodnotenia vykonaného dokazovania, a preto je podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vylúčená z dovolacieho prieskumu. Vzhľadom na toto vylúčenie preskúmania správnosti zisteného skutkového stavu z dovolacieho prieskumu ústavný súd preskúmal, či sa krajský súd ústavne konformným spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa. Teda, či sa opravným prostriedkom riadne

zaoberal, či prijaté rozhodnutie adekvátne odôvodnil a či jeho právne, no najmä skutkové závery nie sú excesom alebo svojvoľné, a či dostatočne odôvodnil, prečo nebolo možné vyhovieť odvolacím námietkam sťažovateľa. Keďže sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil odôvodnenie odvolania v znení jeho doplnení, ústavný súd vychádzal len z časti odôvodnenia krajského súdu zhrňujúcej jeho odvolacie námietky.

19. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej nelogickosti záverov dokazovania krajský súd konštatoval správnosť vysporiadania sa okresného súdu s otázkou preverenia a posúdenia dôveryhodnosti výpovede poškodeného a jeho zdôvodnenie považoval za dostatočné. Za nepravdivú považoval odvolaciu námietku, že okresný súd sa nevysporiadal s otázkou možnej fabulácie výpovede poškodeného, pretože dostatočne odôvodnil, prečo dospel k záveru, že je možné rozhodnutie o vine sťažovateľa oprieť práve o výpoveď poškodeného, a to aj s dôrazom na ich narušené vzájomné vzťahy a na možný motív pomsty zo strany poškodeného. Takisto sa vecne vyjadril k jednotlivým sťažovateľom namietaným skutkovým nezrovnalostiam (v otázke, kam mal v predmetný čas poškodený ísť, akým spôsobom odfotil svoje zranenia, prečo zranenia neoznamoval hneď prvému svedkovi, ktorého stretol, ale až svojej priateľke) aj napriek tomu, že ich považoval v kontexte ostatných súvisiacich dôkazov za nepodstatné. Vo vzťahu k námietke nesprávneho vyhodnotenia výpovede bývalej priateľky sťažovateľa krajský súd obsiahlo doplnil argumentáciu okresného súdu, prečo bolo správne vychádzať z tejto výpovede. Nie je správne ani to, že by sa okresný súd nezaoberal námietkou, že sťažovateľ chcel fotoaparát len dočasne z dôvodu, aby vymazal fotky. Krajský súd konštatoval správnosť záveru okresného súdu, že tento argument je bezvýznamný, keďže zločin je striktno formálnou kategóriou, čo znamená, že nemožno skúmať mieru závažnosti ako pri prečinoch. Krajský súd sa vo svojom rozhodnutí vyrovnal so všetkými pre rozhodnutie vo veci podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľa. S prihliadnutím na uvedené sú závery krajského súdu ústavne udržateľné a nemožno uvažovať o nedostatočnom odôvodnení jeho uznesenia ani o zjavnom omyle v skutkových zisteniach.

20. K tomu treba uviesť, že už krajský súd konštatoval, že nie je pravdou, že sa okresný súd nevysporiadal s otázkou možnej fabulácie výpovede poškodeného, v súhrne čoho potom boli zohľadnené všetky skutočnosti týkajúce sa konfliktného vzťahu sťažovateľa a poškodeného. Taktiež sa náležite vysporiadali aj s tým, prečo by aj prípadné vrátenie fotoaparátu sťažovateľom poškodenému nemohlo byť skutočnosťou odôvodňujúcou nedostatok úmyslu odcudziť vec alebo poľahčujúcou okolnosťou.

21. Nie sú dôvodné ani sťažnostné námietky o nevykonaní navrhnutých dôkazov. Už krajský súd túto odvolaciu námietku vyhodnotil ako nepravdivú, keď takáto skutočnosť zo spisu nevyplývala. K tomu možno doplniť, že navrhované výsluchy obyvateľiek bytového domu by boli ďalšími nepriamymi dôkazmi vypovedajúcimi len o charaktere susedských vzťahov poškodeného. Ich vykonaním by nedošlo k objasneniu okolností, za ktorých došlo ku skutku, a preto ich možno považovať za nadbytočné, keďže susedské vzťahy poškodeného s ostatnými obyvateľmi bytového domu, či už konfliktné alebo nekonfliktné, nemali žiadny priamy súvis s prejednávaným skutkom. Nie je ani zrejmé, k akým okolnostiam mali tieto svedkyne vypovedať a čo sa sťažovateľ snažil týmito výpoveďami preukázať, keď v ústavnej sťažnosti uvádza, že to mala byť konfliktná povaha poškodeného, a krajský súd v odôvodnení uznesenia uvádza, že to mala byť nekonfliktnosť sťažovateľa. Argumentácia najvyššieho súdu o nemožnosti aplikácie § 25 Trestného zákona

upravujúceho nutnú obranu je súladná so zákonom, a potom bolo naozaj nadbytočné vykonávať dôkazy na preukázanie toho, že poškodený zasahoval do osobnostných práv sťažovateľa.

22. Ani sťažostná námietka o neprimerane prísnom treste nie je dôvodná. Všeobecné súdy riadne odôvodnili výšku uloženého trestu, pričom postupovali len v medziach zákona. Okresný súd dokonca zvažoval možnosť použitia ustanovenia upravujúceho upustenie od súhrnného trestu, ktorú však napokon odôvodnene, vzhľadom na osobu sťažovateľa, jeho predchádzajúce odsúdenia a postoj k trestnej činnosti, nevyužil. Všeobecné súdy správne, jasne, logicky a v súlade so zákonom ozrejmili, z akého dôvodu sa v sťažovateľovej veci nemôže prihliadať na poľahčujúce okolnosti vzťahujúce sa na súdený skutok, aj keby boli sťažovateľom tvrdené skutočnosti subsumované pod zákonné poľahčujúce okolnosti.

23. Medzi namietaným uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu a porušením označených práv nie je žiadna súvislosť. Preto bola ústavná sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2022

Peter Straka
predseda senátu